

Öö

Vanasõna kohaselt pole öö kellegi sõber. Sellele leiab põhjendusi ka: on öö ju pimedaim aeg, mil ei tea, mis või kes sind varitseda võib. Kõik head õudusjutudki leiavad aset öösel, kui pimedaimal tunnil leiab tegelasi nende suurim hirm ning juba jutte kuulates tõusevad kuulajal ihukarvad püsti. Miski pole päevavalguses nii õudne. Kuid ehk ei kardeta pimedust ennast, vaid kurdistavat vaikust ning sundi olla üdini aus? Mis sellega kaasneb?

Öö on justkui kirjutamist ootav raamat, mille sisu sõltub kirjanikust endast. On ju potentsiaali nii kurjuseks kui ka romantikaks. Kaoseks või hingerahuks. Pimeduses julgeme olla kõige siiramalt meie ise ning see avab lõputuid uksi. On see siis tunne, et keegi meid ei näe ega arvusta, või teadmine, et päev saab otsa ning tuleb võtta viimast, mis meid motiveerib. Igatahes võib nimetada öö vennaks ausust. Just öösel saab peatud kõige rohkem südamest südamesse vestlusi ning mitmedki tülid leiavad lahenduse.

Iseenesest pole öö ju ainult kurjakuulutav. Ta on kui looduse restartnupp, mis võimaldab meil kõigil rahu leida ning eelneva päeva mured unustada. Ning ka pilkases pimeduses pole tõenäoliselt midagi, mis rünnakuks valmistub, vaid kõik pettekujutlused ongi vaid me endi kujutlusvõime viljad. Seega võib öösel üksinda olemist võtta kui alasti peegli ees seismist: petta ennast ei saa. Vaikuses oled sunnitud endaga aus olema. Ehk sellepärast me pimedust kardamegi.

Mis seal salata-ka parimad peod toimuvad pimeduses, mitte päikese käes. Tunne, et meid ei nähta, väljendub pöörasemates tegudes, sõnades ja hiljem ka lugudes. Inimloomuses on patustamine ühel või teisel viisil loomulik, kuid kõige "paremad" oleme selles umbes öösel 2-3 ajal ning heas seltskonnas. Ka selle võib öö kui aususe esiletõoja kaela määrada: hakkame tunnistama, mida(või keda) tõemeelselt tahame.

Öö. Essee

Kirjutas Anni Kuuseok, 11.C
Pühapäev, 15 September 2019 22:54 -

Ööd võib karta või mitte, kuid öös tõesti on asju. Mitte ilmingimata koletisi või mõrvareid, kuid sellegipoolest rabavaid. See igaõhtune pimedus on vältimatu, kuid oleneb meist, kuidas me teda tervitame-kartlikult või kui rahutoojat.

Anni Kuuseok, 11.C